BERLINGSKE SØNDAG
3. oktober 1999
BAGSIDEN AF 1. SEKTION

Fra ø til ø på tomlen

Vil du stille dig op på en tømmerflåde midt ude på havet? En kollega grinede sarkastisk over min idé om at starte på en ny tilværelse som en »havets vagabond«. Jeg drømte om at sejle på tomlen fra ø til ø i Det caribiske Hav, uden faste destinationer, uden hjemrejsedato og uden nævneværdig sejlererfaring.

TEKST OG FOTO:
KENNETH
SORENTO DICHMANN

»Hello, skipper!« Kaptajnen på den store lækre 60 fods luksusjagt lænede sig ud over rælingen og spejdede mod horisonten. Jeg råbte igen og først da kiggede han overrasket ned på en våd og forpjusket dansk fyr, der trådte vande lige under ham.

Amerikaneren - naturligvis iført den obligatoriske cap over det rødmossede ansigt - kiggede målløs ned på mig og vrissede: »What the hell are you doing there?« En forbipasserende »water taxi« sendte en dønning ind over mig og jeg gispede: »I'm looking for a lift in a yatch«.

Skipperen kiggede på mig som var jeg en puertoricansk voldtægtsforbryder, der søgte om tilladelse til at tale i enrum med hans 16-årige datter. »You're nuts!« svarede han med foragt og belærte mig om, at han jo ikke kunne vide, om jeg var narkosmugler eller noget andet slemt.

Jeg gav ham fuldstændig ret og svømmede videre til næste skib i bugten. Det gik der tre dage med før jeg fik et lift på en hjemmebygget dansk 40 fods båd, »Den Vilde Jagt«, som var på vej mod Martinique. Jeg skulle betale 100 kr. om dagen inkl. kost, og det er ca. den pris man kan forvente som gast.

Ved strædet mellem to øer blev vi mødt af Atlantens dybe og kraftfulde bølger som fik Den Vilde Jagt til at hakke voldsomt i søen. Efter en solnedgang der var så fantastisk, at den ville virke kvalmende idyllisk på et postkort, gik jeg til køjs i en kahyt, hvor det vrimlede med nyudklækkede kakerlakker, langtursejlernes største plage.

På den franske ø afspejlede den kosmetopole livsstil sig desværre også i prisniveauet, så jeg blev hurtigt enig med mit visakort om, at jeg måtte væk.

Denne gang var jeg uforskammet heldig. Den tredie, jeg spurgte, tog mig med om bord. 24-årige Magnus var skipper på den ovenud lækre 56 fods luksussejler fra Göteborg som velhavere fra broderlandet gladeligt betalte 12.000 kr. om ugen for at sejle med.

Autopiloten var i stykker, så Magnus havde brug for en makker til at afløse ham ved roret under overfarten. Mørket sænkede sig da vi begav os ud på det åbne hav og den aftagende måne gav kystens konturer et drømmeagtigt skær. Caribiens korte bølger afløstes gradvis af de lange seje atlanterhavsdønninger.

Kræfterne skulle sættes i roret for at undgå at en stor bølge bankede os ud af kurs, så passatvinden fik storsejlet til at bomme. Når jeg stod under det uendelige univers, mens en mørk silhuet af en for mig ukendt ø voksede op langt ude i horisonten, blev mine drengedrømme om sørøvere og skattekister vakt til live. Jeg kunne lige skimte de hvide sejl på en spansk galeon ude mod styrbord, og vendte jeg mig om så jeg selveste Sir Francis Drake betragte sit kommende bytte.

Når man befinder sig i Caribien, er det intet mindre end en dødssynd at gå glip af karnevalet på Trinidad, så da jeg havde oplevet St. Lucia fik jeg med nød og næppe skaffet mig en gratis plads på en flot strømlinet tidligere cupvinder kaldet »Tantara«.

Om bord var fire andre gaster, deriblandt noget så usædvanligt på disse breddegrader som en landsmand, jyske Leif. En af gasterne, en fransk kvinde, var på vej til Venezuela for at købe »tekstiler«. Prikmærker under armene og en besynderlig adfærd gav os dog en stærk mistanke om, at det nok var andre »stoffer« hun skulle opkøbe dernede.

Vi tog den hurtigste, men også hårdeste vej til Trinidad, nemlig langs atlanterhavssiden af ørækken. Bølge efter bølge bragede ind over den tidligere cupvinder, og styrmanden, Steve, begyndte at kommandere rundt med os på dækket som en anden flådeofficer.

For at undgå at bommen med storsejlet skulle svinge over i bagbord side og gøre besætningen hovedløs, blev den fastholdt til den ene side med et reb, en såkaldt »preventer«. En kraftfuld dønning bankede ind i Tantara, bragte hende ud af kurs, og fik bommen til at rive sig løs fra preventeren og suse over mod bagbord. Steve, der var oppe på dækket, mistede heldigvis balancen under krængningen og undgik akkurat halshugning.

Det tager altid nogen tid for mig at få søben, men to ugers netop overstået sygdom gjorde det ikke lettere.

Efter halvanden måned på Trinidad med steelband, calypso og trekking i regnskov, kunne jeg ikke undgå at føle et sug af eventyrlyst, når jeg kiggede ud på det azurblå caribiske hav. Men som altid var min timing elendig: De fleste sejlere havde trukket ankret op i ugerne efter karneval.

Jeg satte mig ved anløbsbroen for gummibåde som »the yachties« brugte til at komme fra deres ankerplads til land og tilbød dem at lave mad om bord, gøre rent, tage nattevagter og betale et mindre beløb for at sejle med.

Men ét er at give en fremmed et lift i en bil, noget helt andet er at give ham husly i sit hjem, og det er lige præcis hvad båden er for en langtursejler. Jeg kunne jo være narkosmugler eller blive en økonomisk belastning for dem, hvis jeg ikke havde penge til en flybillet, når jeg afmønstrede båden.

I Caribien er myndighederne nemlig meget strikse: De vil se en billet til gastens hjemland inden de lader personen blive skrevet af skibslisten. Jeg klarede bureaukratiet ved at købe en enkeltbillet fra den pågældende ø til Miami, hvorfra jeg havde en åben returbillet til Kastrup. Når den så havde været vist til en svedig embedsmand gik jeg fluks tilbage og fik refunderet flyturen mod et depositum på ca. 20 US dollars.

Efterhånden havde jeg talt med flere hundrede mennesker, rettet kursen mod baren som sejlerne, når der var happy hour, og sat sedler op alle vegne, men uden resultat. Der måtte nye metoder i brug, så jeg gik på »nettet«, altså VHF-radionettet. Kl. 8 hver morgen stillede de fleste sejlere ind på kanal 14 for at høre vejrprognosen, annoncere ting til salg, osv.

Marinabaren lånte mig deres radio som jeg brugte til at annoncere mit ønske med. »Fayoway« svarede på min »annonce« og for mit indre blik dannede sig straks et billede af en luksuøs hvid yacht, men det viste sig i virkeligheden at være en kulsort rustbunke, der mindede om en fusion mellem en ungkarlehybel og en zoologisk have.

Efter at have klappet hunden og kløet kattene bag øret vendte jeg tilfældigvis hovedet op, og så en fuldvoksen øgle lige i øjnene. Skipper hørte til den brøldrende type, som vidste alt, kunne alt, turde alt, og i øvrigt ville sælge sin egen mor for en god flaske Grenadarom. Det stod hurtigt klart for mig, at disse mennesker var i akut pengenød, og at jeg var blevet tildelt den smigrende rolle at udgøre deres økonomiske redningsplanke.

Der gik en uge og det var svært at blive stædigt ved efter hundredvis af afslag. Svømme ud til de opankrede både som jeg havde gjort på Bequia var udelukket - vandet var simpelthen for forurenet - så jeg prøvede at leje en havkajak, men den viste sig at være for dyr.

Men så blev jeg stoppet af en finsk sejler, jeg havde talt med i baren for flere dage siden. Bjørn og hans kone, Soyle, havde besluttet sig for at tage mig med om bord på »Carita«, en 44 fods stålketch (to-mastet sejlbåd) og det viste sig at være et par dejlige pensionister med en masse fut i.

De havde sejlet den lange vej fra Finland og var nu så småt på vej hjemover. Jeg blev nøje instrueret i brugen af toilettet, en ting alle sejlere går meget op i. Toiletpapiret måtte nemlig ikke deponeres i kummen - for at undgå forstoppelse - men derimod pænt afleveres i en dertil indrettet spand. Og hvad må der nødvendigvis være om bord på en veludrustet finsk båd? En sauna naturligvis.

Det var skønt at mærke havet igen, føle vinden, høre tovværkets knirken og se ud mod horisonten, hvor en masse nye udfordringer ventede. Vi satte kurs mod tusmørket og vidste, at der på den anden side gemte sig Robinson Crusoes ø, Tobago.

Vi ankrede op i bugte med navne der fortalte ærnes omtumlede historie: Bloody Bay, Admirality Bay, Man O'War Bay. Fiskerne smed garnet ud i det smaragdgrønne vand, der år tilbage blev farvet rødt af fejder mellem »frikapreere« og »conquistadores«. I knap to måneder cruisede jeg med Carita op langs frodige vulkanøer spredt over det azurblå hav. Vi snorklede, gik på opdagelse, og spejdede efter det grønne glimt der siges at opstå i Vestindien lige efter solnedgang. Vi så det aldrig, selv om begivenheden altid blev imødekommet med rigelige mængder rom punch.

Dansk Vestindien havde jeg altid drømt om at opleve, men på Puerto Rico, hvor jeg var havnet, var der næsten ingen langtursejlere, så jeg var tvunget til at prøve handelsflåden.

På rederierne kiggede de på mig med en blanding af vantro og foragt og belærte mig om, at den tid, hvor man tog »havets vagabonder« med om bord på coastere, var uigenkaldeligt forbi. Jeg gik derfor over til en anden strategi: At spørge kaptajnen direkte - og det virkede. Captain Bacchus ville gerne tage mig med om bord på »Lady Romney«, men på én betingelse: Jeg måtte ikke betale! »I like to help people«, sagde den kulsorte mand med et stort smil. Det var lige før jeg måtte knibe mig selv i armen.

For første (og sidste) gang blev jeg ikke skrevet på skibslisten (coasteren måtte nemlig ikke have passagerer med om bord) og gik derfor først fra borde i Charlotte Amalie da havnemyndighederne havde forladt båden. Som dansker kan man let forfalde til nostalgi og idyllisering, når man læser gadenavnene på sit eget modersmål, men faktum er, at dansk slavehandel er et af de modbydeligste skampletter på vores nyere historie.

Jeg ville gerne videre til Tortola i Britisk Vestindien, for her var der masser af gastejobs på store lækre luksusyachter. Det tog mig en hel dag at få overtalt et rederi til at sælge mig en billet dertil, og da jeg endelig nåede frem, blev jeg (som fortalt af færgeselskabet) udvist fordi jeg ikke på forhånd havde købt en flybillet væk fra øen. Tilbage i Charlotte Amalie stod valget mellem dyre overnatninger mens jeg ledte efter lift eller et fly til St. Martin. Det sidste var billigst.

Orkansæsonen var officielt startet, så jeg bestemte mig for at søge mod Sydamerika og vende tilbage til Vestindien til den kommende sejlersæson. Lagunen (også kaldet »dødslagunen«) på St. Martin, hvor langtursejlerne ankrede op, var dog næsten tom for både. Folk havde ikke glemt sidste års orkan, Louise, hvor over 1.000 skibe forliste i lagunen og flere hundrede mennesker blev dræbt. Mine forventninger var derfor ikke store, da jeg søgte gasteplads over VHF-radioen.

Hele to amerikanske både svarede dog på min »annonce«. Jeg besluttede mig for at tage med et meget sympatisk amerikansk ægtepar, David og Joyan, der havde brug for en ekstra nattevagt så de kunne komme hurtigt ned til Venezuela, der ligger udenfor orkanzonen. Efter et døgns sejlads måtte vi vende tilbage for at søge ly i lagunen. Bertha, årets første orkan, var på vej til Caribien. »Hun« ville passere St. Martin i god afstand, lød de første meldinger, man da vi næste morgen lå for anker og ventede på at blive lukket ind i lagunen fik vi en meget foruroligende besked: Bertha havde ændret retning og ville alligevel ramme os kort efter midnat.

Vi huskede alle tre de rædselsberetninger vi havde hørt fra orkanen året før og frygtede det værste, men det var for sent at søge væk.

14 timer raserede Bertha på St. Martin, hun havde været langt værre end ventet. Fra ankerpladsen kunne vi se mere end 50 skibe, der enten var skyllet på land, eller lå med masten over vandet. »Havde vi ikke været en ekstra mand om bord, var vi forlist«, sagde skipper og klappede mig på skulderen.

David og Joyan blev et par dage for at reparere skaderne. Jeg påmønstrede amerikanske »Agressive« og satte kurs mod Sydamerika.

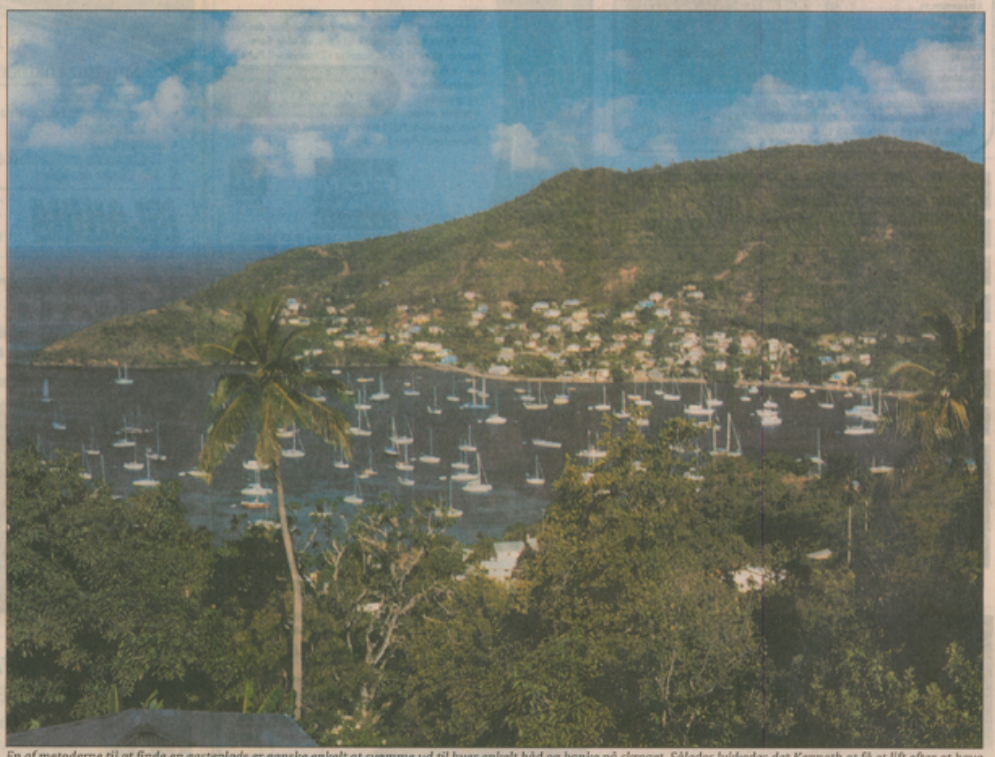

En af metoderne til at finde en gasteplads er ganske enkelt at svømme ud til hver enkelt båd og banke på skroget. Således lykkedes det Kenneth at få et lift efter at have brugt tre dage på at svømme fra båd til båd i Admirality Bay på Bequia.

Joyan og David - samt Bill the Cat - havde brug for en gast til nattevagterne på det lange stræk fra St. Martin til Venezuela. Efter et døgns sejlads måtte kursen dog rettes tilbage mod udgangspunktet, da orkanen Bertha nærmede sig.

Hvis man har tid nok, er tilværelsen som tomler i Caribien perfekt.